

Ár 2010, mánudaginn 28. júní 2010, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Áslaug Árnadóttir, formaður, Geir Arnar Marelsson, Jóhann Tómas Sigurðsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir og Guðlaug Brynja Ólafsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 4/2010**:

M
gegn
Fjármálafyrirtækið F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 11. febrúar 2010 með kvörtun sóknaraðila, dagsettri sama dag. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 11. febrúar 2010, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi lögmanns varnaraðila, dags. 8. mars 2010. Var bréfið sent sóknaraðila með bréfi nefndarinnar, dagsettu 9. mars 2010, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir sóknaraðila bárust þann 18. mars 2010.

Málið var tekið fyrir á fundum nefndarinnar 2. og 28. júní 2010.

II.

Málsatvik.

Sóknaraðili gerði bílasamning við FF þann 22. mars 2007 vegna leigu á bifreið. Leigutími var til 2. apríl 2014 og skyldi fjöldi greiðslna vera 84. Kaupverð hins leigða var kr. 1.946.000, stofngjald kr. 49.897 og samningsverð kr. 1.995.897. Mánaðarleg leiga miðað við ISK var kr. 27.840. Um vexti segir í samningnum: „Vextir eru óverðtryggðir vextir bílasamninga samkv. ákvörðun FF á hverjum tíma. Vextir miðast við myntkörfuna SJF3 sem er samsett úr JPY 50% og CHF 50%. Endanleg fjárhæð á myntkörfunni ræðst af útgreiðsludegi samnings.“

Þann 27. mars 2007 tók FF upp nafnið F.

Þann 27. apríl 2009 sendi sóknaraðili tölvupóst til starfsmanns varnaraðila þar sem hann óskaði eftir upplýsingum um það hvernig afborgun af myntkörfuláni væri reiknuð út. Sóknaraðili ítrekaði beiðnina með tölvupósti þann 4. maí 2009, en kveðst ekki hafa fengið svar við umræddum tölvupóstum. Þann 11. janúar 2010 sendi sóknaraðili tölvupóst til varnaraðila með skjali sem sýnir þróun vaxta fyrir bílasamninga um nokkurra mánaða skeið. Í tölvupóstinum kemur fram að hann telji að vaxtaþróunin sé ekki í samræmi við samning hans við varnaraðila og óskar hann eftir viðbrögðum frá honum. Sóknaraðili ítrekar fyrirspurnina með tölvupósti þann 20. janúar 2010 til starfsmanns varnaraðila. Þar óskar hann einnig eftir afriti af tilteknum greiðsluseðlum fyrir bílasamning sinn.

Þann 21. janúar 2010 sendir starfsmaður varnaraðila sóknaraðila tölvupóst þar sem fram kemur að vaxtaálag varnaraðila sé breytilegt og stjórnist af

markaðsaðstæðum á fjármálamörkuðum, sem ráði annars vegar millibankavöxtum (1 mánaða LIBOR) og hins vegar þeim vaxtakjörum sem varnaraðili nýtur hjá fjármögnunaraðilum sínum, og af samkeppnisumhverfi félagsins á bílalánamarkaði á Íslandi, sem stýri því hvert álag varnaraðila ofan á grunnvexti (1 mánaða LIBOR) sé hverju sinni. Bendir varnaraðili á að í útreikningum sínum miði sóknaraðili við 12 mánaða LIBOR vexti, sem séu að öllum líkindum miðaðir við fast álag, en ekki breytilegt og af þessu skýrist munur á útreikningum. Þann 22. janúar 2010 fékk sóknaraðili senda umbeðna greiðsluseðla frá varnaraðila.

Málinu var skotið til úrskurðarnefndarinnar með kvörtun, dagsettri 11. febrúar 2010.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili gerir þær kröfur að varnaraðili „framfylgi ákvæðum í samningi varðandi vaxtaþróun. Það hefur í för með sér að samninginn þarf að endurreikna og gera upp við undirritaðan í samræmi við það.“ Telur hann að vaxtaþróun varnaraðila sé ekki í takt við það sem segir í samningi og að vaxtaálag hans sé mjög hátt m.a. í samanburði við önnur fjármálafyrirtæki með sambærilega samninga. Ekki sé mögulegt fyrir viðskiptamenn varnaraðila að gera sér grein fyrir þróun vaxtaálags. Þá hegði vextir varnaraðila sér ekki á sama hátt og LIBOR vextir og tilkynni varnaraðili viðskiptamönnum sínum ekki um breytingar á vaxtaálagi. Vaxtaákvörðun sé því tekin algerlega einhliða af lánveitanda að því er virðist án hámarks á leyfilegu álagi. Telur sóknaraðili þetta fela í sér ósanngjarna viðskiptahætti.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess aðallega að kvörtun sóknaraðila verði vísað frá á grundvelli þess að kröfugerð hans sé óskýr og lúti ekki að tiltekinni fjárhagslegri eða tölulegri kröfugerð þannig að ómögulegt sé að sjá hvaða fjárkröfur sóknaraðili sé í raun að gera á hendur varnaraðila. Telji sóknaraðili að varnaraðila beri að „leiðrétta“ samning og endurgreiða eða eftir atvikum lækka eftirstöðvar bílasamnings á þeim grunni að vextir hafi verið ranglega reiknaðir beri honum að tilgreina fjárhæð og útreikningsgrundvöll með skýrum hætti svo að unnt sé að taka efnislega afstöðu til kröfunnar, enda eigi það ekki undir úrskurðarnefndina að forma tölulegar kröfur sóknaraðila á hendur varnaraðila. Telur varnaraðili því að vísa beri kröfum sóknaraðila frá úrskurðarnefndinni með vísan til b- og e-liða 6. gr. samþykktar nefndarinnar, sbr. og 5. gr. samþykktanna þar sem sóknaraðili hafi aldrei lagt tilgreindar fjárkröfur fyrir varnaraðila sem hann hafi getað tekið efnislega afstöðu til.

Varnaraðili telur einnig að umrætt mál eigi ekki undir lögsögu nefndarinnar þar sem úrlausn málsins snúi að meintum brotum á lögum um neytendalán nr. 121/1994 og lögum um eftirlit með viðskiptaháttum og markaðssetningu nr. 57/2005 sem heyrir undir Neytendastofu.

Til vara gerir varnaraðili þá kröfu að kröfum sóknaraðila verði hafnað. Byggir hann varakröfu sína á því að skýrt sé kveðið á um það í samningnum við hvaða vexti beri að miða og séu vextir reiknaðir út miðað við gildandi vaxtaskrá hverju sinni. Sé þetta í samræmi við ákvæði laga sem heimili að aðilar geti samið um að vextir séu að nokkru eða öllu leyti breytilegir. Þá telur varnaraðili að ákvæði umrædds bílasamnings um heimild til að endurreikna vexti í samræmi við breytingar á LIBOR vöxtum á þeim erlendu gjaldmiðlum sem gengistryggingin miðast við feli ekki í sér að

vextir samningsins skuli jafngilda LIBOR vöxtum, enda séu það vextir á millibankamarkaði í London sem standi ekki almennum lántakendum til boða. Með tilvísun í LIBOR í samningnum sé í raun átt við breytingar á þeim LIBOR vöxtum sem varnaraðili þarf að greiða sínum lánveitendum, þ.m.t. álag á LIBOR. Hækkun á vöxtum varnaraðila megi rekja til þess að lánveitendur félagsins hækki vaxtakjör til félagsins og er því hafnað að vaxtabreytingar séu ósanngjarnar og brjóti gegn sanngjörnum viðskiptaháttum. Er vaxtaútreikningi sóknaraðila mótmælt sem röngum þar sem hann virðist miða við 12 mánaða LIBOR og vexti Íslandsbanka sem byggir á öðrum forsendum en vextir varnaraðila. Þá vísar varnaraðili í að hann birti tilkynningar um vaxtabreytingar á vefsíðu lántakenda og sé það í samræmi við ákvæði laga. Loks vísar varnaraðili í ákvörðun Neytendastofu í máli nr. 1/2010 þar sem fjallað var um kvörtun vegna gengistryggs bílasamnings þar sem fjallað var um vaxtaskilmála varnaraðila í sambærilegum bílasamningi.

VI.

Niðurstaða.

Ágreiningur í máli þessu snýr að útreikningi vaxta á bílasamningi sóknaraðila við varnaraðila um leigu á Honda Accord bifreið með skráningarnúmerið UE-118, en í samningnum var kveðið á um að vextir skyldu vera „óverðtryggðir vextir bílasamninga samkv. ákvörðun Sjóvá fjármögnunar á hverjum tíma. Vextir miðast við myntkörfuna SJF3 sem er samsett úr JPY 50% og CHF 50%.“ Snúa kröfur sóknaraðila að því að varnaraðili „framfylgi ákvæðum í samningi varðandi vaxtaþróun. Það hefur í för með sér að samninginn þarf að endurreikna og gera upp við undirritaðan í samræmi við það.“

Samkvæmt b-lið 6. gr. samþykktar fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki, dagsettra 8. júní 2000, fjallar nefndin ekki um kröfu viðskiptamanns sem ekki verður metin til fjár. Því hefur nefndin ekki heimildir til að þvinga varnaraðila til að „framfylgja ákvæðum í samningi um vaxtaþróun.“ Þá verður að telja að krafa sóknaraðila um að „...samninginn þarf að endurreikna og gera upp við undirritaðan í samræmi við það“ sé svo óskýr að hún sé ekki tæk til úrskurðar, sbr. ákvæði e-liðar 6. gr. samþykktar fyrir úrskurðarnefndina, en þar segir að nefndin fjalli ekki um mál, sem eru það óljós, illa upplýst eða kröfur aðila svo óskýrar að þau séu ekki tæk til úrskurðar.

Í ljósi framangreinds verður ekki hjá því komist að vísa kröfu sóknaraðila frá úrskurðarnefndinni.

Úrskurðarorð:

Kröfu sóknaraðila, M, um að varnaraðili, F, „framfylgi ákvæðum í samningi varðandi vaxtaþróun. Það hefur í för með sér að samninginn þarf að endurreikna og gera upp við undirritaðan í samræmi við það.“ er vísað frá úrskurðarnefndinni.

Reykjavík, 28. júní 2010.

Áslaug Árnadóttir

Geir Arnar Marelsson
Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Jóhann Tómas Sigurðsson
Guðlaug Brynja Ólafsdóttir